DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 4 listopada 2013 r.

Poz. 2984

Elektronicznie podpisany przez:
Mariola Katarzyna Porczyńska
Data: 2013-11-04 12:24:44

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.467.2013
WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 28 października 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność § 15 ust. 2 pkt 2, § 15 ust. 3 pkt 1, w części dotyczącej sformułowania - „(…) z zastosowaniem źródeł ciepła nieemisyjnych lub niskoemisyjnych, wykorzystujących takie paliwa jak: gaz, olej opałowy, drewno itp.”, § 15 ust. 5 pkt 3 i § 15 ust. 9 zdanie uchwały nr XXXVII/276/13 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 17 września 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Biskupiec w rejonie ul. Ostre Koło, ul. Przemysłowej i ul. Aleja Broni oraz obrębie Biskupiec Kolonia w rejonie dróg krajowych nr 16 i nr 57.**

Uzasadnienie:

Rada Miejska w Biskupcu, w uchwale, o której mowa na wstępie, uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Biskupiec w rejonie ul. Ostre Koło, ul. Przemysłowej i ul. Aleja Broni oraz obrębie Biskupiec Kolonia w rejonie dróg krajowych nr 16 i nr 57.

W **§ 15 ust. 2 pkt 2** ww. uchwały Rada przyjęła, iż „dopuszcza się wydzielenie terenów pod stacje transformatorowe”, w **§ 15 ust. 5 pkt 3** ustaliła, iż przy odprowadzaniu ścieków „dopuszcza się wydzielenie terenów pod przepompownie ścieków.” Z kolei **§ 15 ust. 9 zdanie drugie** uchwały, Rada w zakresie ustaleń dotyczących lokalizowania sieci infrastruktury technicznej, przyjęła iż „w przypadku ograniczeń, dopuszcza się lokalizację sieci lub urządzeń infrastruktury technicznej na każdym terenie, za zgodą właściciela.”

Powyższe zapisy w sposób rażący naruszają zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz władztwa planistycznego gminy.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (m.in wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11).

Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Kwestionowana uchwała łamie tę zasadę wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów od późniejszych opinii uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, na wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/Gl 522/09, rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia

4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12 oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1).

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu" należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć. Plan ten w części zapisów wskazanych powyżej, nie wypełnia podstawowych wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. Według niniejszych ustaleń (w szczególności w § 15) dopuszczono, w całym obszarze opracowania planu, lokalizację terenów pod przepompownie ścieków i stacje transformatorowe, a ponadto dopuszczono lokalizację podziemnych i nadziemnych sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Należy zatem stwierdzić, że kwestionowane ustalenia planu mogą oznaczać niedopuszczalne przemieszczenie różnych funkcji na tym terenie oraz prowadzić do sytuacji nierozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz doprowadzać do konfliktów w zagospodarowaniu danego terenu. Mając na uwadze funkcję regulacyjną mpzp, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m.in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o pizp przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznaczne określenie przeznaczenia terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych (wyrok z dnia 16 czerwca 2008 r. WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

Ponadto w **§ 15 ust. 3 pkt 1** przedmiotowej uchwały, określając sposób zaopatrzenia w energię Rada określiła, iż może być ono indywidualne, „z zastosowaniem źródeł ciepła nieemisyjnych lub niskoemisyjnych, wykorzystujących takie paliwa jak: gaz, olej opałowy, drewno itp.". Przedmiotowy zapis został podjęty bez podstawy prawnej. Brak jest bowiem przypisów, które upoważniałyby organ stanowiący gminy do ustanawiana takich ograniczeń.

Mając powyższe na uwadze, zasadne jest stwierdzenie nieważności kwestionowanych na wstępie zapisów, nieskutkujące koniecznością ponowienia procedury zmiany planu.

W związku z tym, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski